

Dr. RUSVAI ANTAL
(1923–2017)

belgyógyász főorvos

Jászapáti született 1923. február 12-én.

Szülei: Rusvai Miklós és Berente Margit

Felesége: Szabó Ella. Ebből a házasságából három gyermekük született: Andrea, Miklós, Antal.

Életének utolsó 26 évében hűséges társa dr. Firtes Mária belgyógyász szakorvos volt.

Tanulmányai: Az elemi iskolai tanulmányait szülővárosában, Jászapáti végezte, és itt érettségizett 1942-ben, kitűnő eredménnyel.

Budapesten a Magyar Királyi Pázmány Péter Tudományegyetem Általános Orvosi Karán folytatta tanulmányait, ahol 1950-ben nyilvánították orvosdoktorrá.

Szakmai pályafutása: Az egyetem elvégzését követően Budapestre a Bajcsy-Zsilinszky úti kórházba került, itt szerzett belgyógyászati képesítést, majd kapott adjunktusi kinevezést. Első munkahelyét és nagy műveltségű első főnökét mindig nagy szeretettel emlegette.

1962-ben nevezték ki a Hetényi Géza Kórház I. számú belgyógyászati osztályára osztályvezető főorvos beosztással. Ezen az osztályon dolgozott egészen a nyugdíjazásig. Azt követően még a munkaképesség csökkenést véleményező orvosi bizottságban tevékenykedett.

Szakmai munkássága:

A Szolnok megyei hematológiai ellátó rendszernek a kidolgozója.

Megírta a Hetényi Géza Kórház történetét.

Társadalmi megbízásai:

A Jászapáti Templomért Alapítványon keresztül hosszú évekig igen komoly összegeket adományozott a templom felújítására.

A Keresztény Értelmiségiek Szövetsége szolnoki csoportjának alapító tagja.

A Magyar Orvosi Kamara tagja.

A Keresztény Demokrata Néppárt alapító tagja, 1994-ben a jászapáti kerület képviselőjelöltje volt.

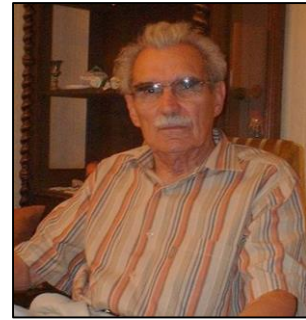
Kitüntetései:

Kiváló Munkáért kitüntetés, 1979.

Dr. Durst János-díj, 1987.

Kálmándy-díj

Az Orvosi Kamara Életmű díja, 2014.

Az Orvosi Kamara megyei elnökétől, dr. Rédl Jenőtől átveszi az Életmű díjat 2014-ben.

Szakmai pályafutásáról a Szolnok Megyei Néplapban olvashatunk, miután átvette a Dr. Durst János-díjat.

Részlet az újságcikkből:

Kezdetektől fogva a belgyógyászatban dolgozott. Mindig is ez a terület vonzotta, mert ezt tartja a legteljesebb orvos szakmának. Igaz – említi –, az egészségügyi és kórházon kívüli körökben a sebészekre, meg a nőgyógyászokra „esküsznek”, mondván, hogy ők be is fejezik, amihez hozzáfognak, a szike megoldja a problémát. A belgyógyász sokszor nem mondhatja el ezt.

„Mégis, ennek a szakmának is megvannak a maga szépségei. Bár minden orvosnak ismernie kell a beteget, nemcsak az éppen jelentkező fájdalomával, panaszával törődni, de a belgyógyászati jellege egyenesen megköveteli, hogy a teljes emberrel foglalkozzanak.”

Dr. Rusvai Antal mindig mosolyog. Erre a válasza:

„Ilyen a természetem, nincs ebben semmi mesterkéeltség, kiterveltség. Nekem még csak előnyöm származott belőle. Nem mindegy ugyanis, hogy milyen a munkahelyi légkör. Nem mindegy, hogyan lépünk be a kórterembe. Hogy szertartásos-e a nagyvizit, templomi csendben vonulnak be az orvosok, és a beteg fölött pusmogva megtárgyalják, hogyan gyógyul, mi a baja? Sokkal jobb, ha oldott a hangulat, a beteget bevonják a beszélgetésbe, és nemcsak egy elcsépelet »hogyan van« kérdés erejéig fordulnak hozzá.”

Vallja, hogy az orvosnak bele kell élnie magát a betegek bajába. Hogy úgy kell őt kezelni, mintha az orvos maga fekédné ott. Csak azokat a vizsgálatokat elvégezni, amelyeket önmagán vagy hozzátartozóin is elvégezne. Vallja és hirdeti is kollégáinak. Mert tanítani is szeret. Továbbképzéseket szervez és előadásokat is tart. Nemcsak tanít, tanul is. Mind a mai napig őrzi Vidra József főorvos „ars poeticáját”: Kétféle beteg van: akit az orvos annak tart, és aki magát annak érzi. Mert a betegség érzése önmagában is betegség.

Budapesten hunyt el 2017-ben. A jászapáti temetőben helyezték örök nyugalomra.

Részlet dr. Olexik László belgyógyász főorvos 2017. május 26-án elhangzott búcsúztató beszédéből:

„A jászapáti gimnáziumban szerezte meg műveltségének alapjait, melyet az egyetemen mélyített el, és ezt követően is állandóan tovább gyarapított. Rendkívül sokat olvasott, a szakmai cikkeken és könyveken túl rengeteg szépirodalmi művet is, és az élet minden területén naprakészen tájékozódott. Kitűnő beszélgetőtárs, élményeit, tapasztalatait másokkal is megosztani tudó, humán műveltségű orvos volt.

1962-ben nevezték ki a Hetényi Géza Kórház II. számú belgyógyászati osztálya élére. Néhány év alatt megveszerte ismert és elismert belgyógyász lett, akihez betegek Jászapátiról természetesen, de még a megyén túlról is mindig szívesen fordultak hozzá.

Osztályán a frissen végzett, tapasztalatlan fiatal orvosokból határtalan türelemmel próbált összetartó csapatot kovácsolni. Rendkívül jó pszichológiai érzékeléssel irányította beosztottjait. Soha nem érezte velük hiányosságait, nagy türelemmel javígtatta a medikusok pongyola latin és magyar tudását. A viziteken a betegek előtt soha nem hangzott el egyetlen bántó szó vagy rendreutasítás.

Igazi szeretetteljes légkört és jó hangulatot alakított ki az osztályon. Az ügyeletek utáni reggeli megbeszéléseken nem a számonkérés és a hibák felsorolása, hanem a problémák bántó, él nélküli megbeszélése és a megoldásra törekvés volt jellemző. Természetesen az igényes munkát is megkövetelte, de ezt soha nem kényszerből, hanem az iránta érzett tiszteletből tették munkatársai.

Betegei kivétel nélkül szerették, megbecsülték szakmai tudását és emberi hozzáállását. Mindenkihez volt egy-egy jó szava, igyekezett minél egyszerűbben elmagyarázni betegségük lényegét és a várható következményeket.

Gyakran tartott előadást országos, megyei és kórházi rendezvényeken. Szakmai felkészültsége kimagasló volt. A szolnoki kórházban ő alakította ki először a hematológiai profilt, melyet értő módon művelt és szeretettel meg kollégáival. Két évtizeden át megyei belgyógyász szakfelügyelő főorvosként irányította a megyei belgyógyászati osztályát.

Nyugdíjba vonulása után sem szakadt meg kapcsolata a volt kollégákkal.

Gyakran találkoztak különféle szakmai rendezvényeken. Akik együtt dolgoztak vele, mindmáig meghatározó útravalót kaptak a szakmai munkához és a betegek irányában érzett felelősségteljes, együttérző magatartáshoz.

A gyógyítás mellett elkötelezett, kezdeményező, az újra fogékony, nyílt, egyenes lelkű, fáradhatatlanul dolgozó orvos távozott. Mint gyógyító orvos, tisztában volt vele, hogy emberi testünk számára a vég elkerülhetetlen, de tudta, hogy akárcsak földi életünk, tudásunk határai is végesek. Emlékéhez és érdemeihez méltó tisztelettel búcsúzik Jászapáti város dr. Rusvai Antaltól!”

E dolgozat szerkesztőjeként bátorkodom leírni, hogy a jászapátiak mindig nagy bizalommal és reményekkel fordultak Rusvai Tónihoz, a főorvos úrhoz, nagyon tisztelték, mi több, szerették. De ő is szerette a földijeit, megkülönböztetett figyelemmel fordult hozzájuk, mindig tisztázta, kinek, ki az ismerőse, rokona. Ha szülővárosában tartott előadást, mindig telt házzal fogadták... Legyen áldott az emléke!

Sírja a jászapáti temetőben

Forrás:

P. É.: A főorvos mindig derűs. In: Szolnok Megyei Néplap. 1987. 06. 06.

Részlet: Dr. Olexik László belgyógyász főorvos búcsúbeszédéből. 2017. 05. 26., In:

http://www.szolnoktv.hu/hirek/?article_hid=29042

Adatközlő: Utassy Jánosné Rusvai Margit. Jászapáti, 2018.

Fotók: <https://www.google.hu/search?q=dr+rusvai+antal&tbm=isch&source=iu&ictx=1>

Jászberény, 2019. 09. 05.

Összeállította: Dr. Suba Györgyné